

El Kubrick melòman

He tornat a veure *2001, una odissea de l'espai*. He disfrutat, novament, del film de Kubrick. Tota una delícia: una lliçó d'estètica, de filosofia, de cinema total en definitiva.

Adesiara he de repassar aquest film històric (no d'història, sinó fonamentalment en la història del cinema vull dir), sempre va bé tornar-hi. Malgrat, com en aquest cas, el format del vídeo no permeti assaborir-ho com pertoca (i no només el format: el lloc, l'ambient, la llum, la companyia... i tantes altres coses que no venen al cas).

He fet meves una vegada més les imatges de les naus navegant per l'espai al so del *Danubi Blau*. He tengut la sensació (sí, encara ara, després d'infinites vegades) de pell de gallina quan els sons de l'*Also Sprach Zarathustra* de Richard Strauss acompanyen els primats a la recerca de la intel·ligència...

Kubrick ha fet més per a la divulgació de la música clàssica (quin nom podem donar-li que s'entengui més?) que molts d'intèrprets i formacions de renom. A través dels seus films (quasi bé diria que qualsevol va bé) l'espectador pot conèixer algunes de les obres mestres del

repertori. He parlat de *2001...*, però podríem haver agafat *La taronja mecànica*: Us va bé la Novena de Beethoven? O preferiu una obertura de Rossini? O *Barry Lyndon*: tota la Música del Barroc hi és condensada.

Kubrick és un mestre, ja ho sabíem. Com a director és un dels més grans. Però és un mestre també en aquest difícil art de combinar imatges i músiques ja existents abans, i sempre a partir del risc. Perquè, en els exemples anteriors, no me direu que no sigui arriscada la combinació d'imatges de laboratori imaginant un futur a l'espai amb un dels valsos més coneguts! O la mescla d'escenes de violència urbana amb l'*Himne a l'Alegria* beethovenià! Tot un atreviment, que en altres mans hauria pogut ser realment explosiu, per a no dir horterat o anacrònic.

Kubrick, en efecte és un mestre.

— I ara, a què ve tot aquest elogi de Kubrick? Per què em surts amb aquestes?

Estic cansat de veure com, en el cinema actual, es desaprofiten Músiques no escrites precisament per acompanyar imatges i he pensat que seria bo revisar les propostes d'aquest director.

— Sí, però no és l'únic que ha emprat música clàssica.

No, és cert. Altres també ho han fet i alguns realment bé: pens amb Woody Allen, per exemple. Però d'ell ja en parlarem en una altra ocasió.

PERE ESTELRICH I MASSUTÍ

